

Sjælekampe, der forestod ham. Alligevel var han ikke nedslaaet. Til sin egen Forundring misundte han slet ikke de Mennesker, der laa rundt om ham og prustede og snorkede under Virknin-gen af en rolig Samvittigheds Sovedrik. Der var i hans vaag-nende Anger og Smerte noget af det samme underfuldt betagende som i en fødende Kvindes Veer, der bebuder, at et nyt Liv er i Frembrud med nye Forhaabninger og nye Forjættelser.

I Daglysningen gik Per fraborde ved det første Landingssted i Fjordens Munding, hvor Skibet stoppede. Fra Toppen af en Banke fulgte han det med Øjnene paa dets langsomme Fart gen-nem Fjordens mange Krumninger i det milevide Engdrag — den samme Vej, ad hvilken han selv for otte Aar siden stævnede ud i Verden med et saa ungdommeligt Mod og saa sollyse For-haabninger. Otte Aar! Og han havde jo virkelig haft „Lykken“ med sig. Han havde jo endda vundet det Kongerige, han havde eftertragtet, og til hvis Krone han havde følt sig baaret!

Mens Duggen satte sig i hans Øjenhaar som regnbuefarvede Taarer, blev han ved med at stirre efter den bortglidende Sar-kofag derinde over de blomstervrimlende Enge, indtil den for-svandt for ham i den gyldne Morgentaage som et Syn, der luk-kedes ind i Himmелens Riger.